

**ПАМ'ЯТІ
ПРОФЕСОРА
ІГОРЯ ДІОНІЗОВИЧА ГЕРИЧА
(1961 – 2014)**

Революція Гідності асоціюється саме з такими особистостями як Ігор Герич. Ігор Діонізович Герич – приклад людини Гідності, Свісті, Громадського обов'язку. Це людина великого серця! Серце й не витримало... Видатний львівський хірург, який врятував безліч життів і надихнув багатьох своїм прикладом, 15 червня 2014 року раптово відійшов у вічність. Це неймовірна втрата для Львова, для України... Ігор Герич залишиться у пам'яті багатьох як лікар від Бога, прониклива та чуйна людина, справжній громадянин своєї держави. Народився 15 жовтня 1961 року у м. Турка на Львівщині в родині відомих бойківських лікарів –

*Ігор Герич під час служби в Афганістані.
У бойовій готовності та в операційній (1985-1987 роки)*

Віри і Діонізія Геричів. У 1984 р. з відзнакою закінчив Львівський державний медичний інститут (нині – Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького) за спеціальністю “Лікувальна справа”. У 1985 р. після отримання кваліфікації “хірург” працював лікарем-хірургом Турківської центральної районної лікарні.

У 1985-1987 рр. – проходив строкову військову службу в складі обмеженого контингенту радянських військ в Демократичній Республіці Афганістан. Брав участь у бойових діях, тричі був поранений, нагороджений бойовими (Орден Червоної Зірки, Медаль “За відвагу”) та почесними (Грамота Президії Верховної Ради СРСР, численні ювілейні медалі) урядовими нагородами СРСР, почесними відзнаками уряду Демократичної Республіки Афганістан.

Після демобілізації короткочасно працював лікарем-хірургом II хірургічного відділення Львівської клінічної лікарні швидкої медичної допомоги, допоки в серпні 1987 р. не поступив в аспірантуру при кафедрі загальної хірургії Львівського державного медичного інституту, яку закінчив в 1991 р. захистом кандидатської дисертації “Методи регіонарного впливу в лікуванні гострого ускладненого калькульозного холециститу”. В 1991 р. був прийнятий на посаду асистента кафедри загальної хірургії Львівського державного медичного інституту, в 1994 р. – обраний на посаду доцента. В 1998 році захистив докторську

дисертацію “Гнійна хірургічна інфекція, зумовлена парентеральним вживанням наркотиків: клініка, діагностика та лікування”. З 2002 р. після отримання звання професора до 2013 р. – професор кафедри загальної хірургії, з 2013 р. – завідувач кафедри хірургії № 1 Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького. З 2005 р. по 2008 р. – начальник Головного управління охорони здоров'я Львівської обласної державної адміністрації, голова Українського лікарського товариства у Львові. З 2005 р. по 2010 р. – член Національної ради з питань охорони здоров'я населення при Президенті України, член Вищої вченої ради Міністерства охорони здоров'я України, член дорадчої ради при Комітеті Верховної Ради України з питань охорони здоров'я. З 2010 р. – голова правління Галицької лікарняної каси, гостьовий професор Школи біоетики Українського католицького університету, де в рамках сертифікатної програми з біоетики “На службі охорони життя” викладає курс “Лікарська етика”. У 2014 р. – довірена особа кандидата у Президенти України Петра Порошенка у територіальному виборчому окрузі № 120 на Львівщині. У наукових дослідженнях займався розпрацюванням питань невідкладної хірургії гострих захворювань органів черевної порожнини, гнійної хірургії, хірургічної гепатології, герніології, грижі Гілмора, сепсису, ран, опіків, хірургічних проблем СНДу, профілактики гнійно-септичних ускладнень у хірургії, лікарської етики. Автор понад 450 наукових і навчально-методичних праць, серед них 20 авторських свідоцтв і патентів на винаходи, 6 підручників, 15 монографій. Підготував 6 кандидатів наук.

Помер 15 червня 2014 року в неділю (День медичного працівника) від серцевого нападу.

Відійшов у вічність відомий лікар, активний громадський діяч, патріот України і просто Людина з великої літери... Чи не він один звернувся до колег-медиків з Росії щодо відомих подій в Криму та на Сході України з наступною заявою “Дорогие академики и профессора, “подписанты” официального заявления Президиума “Общества врачей России” в поддержку позиции Путина по Украине и Крыму! Эпиграфом к моему ответу на Ваше обращение будет подпись Франсиско Гойя Лусиентеса к 43-му листу гравюр, опубликованных в 1799 году под названием “Капричос” (исп. Caprichos), - “Сон разума рождает чудовищ” (“El sueño de la razón produce monstruos”). Этим сном сегодня спит Россия – казалось бы братская страна – которая попраля основополагающие принципы международного права, нарушила все международные договоренности и воспользовав-

шись слабостью Украины оккупировала часть моей Родины, вместо того, чтобы, в соответствии с договорами, выступить гарантом ее целостности и защитником от возможных оккупантов. Страна, которой в XXI веке, как оказалось, правит не Разум и государственное мышление, а обычная человеческая слабость – Глупость. Страна, где пропаганда в стиле Геббельса, зазомбировавала даже национальные элиты. Страна, которая сама добровольно подошла к национальному суициду. Страна, которая из-за имперских амбиций Путина сама себя маргинализировала и оказалась в международной изоляции, страна, которая пошла путем Северной Кореи...».

Ігорю Дионізовичу все його коротке життя були притаманні такі земнолюдські риси як любов до Батьківщини, хірургії, своєї родини. Уособленням цієї любові, напевно, є вихід у світ дещо не стандартної для хірургічної наукової спільноти його книги “Герич Дионісій Іванович: сто випадків з практики районного хірурга”. Краще узагальнити її практичне значення, ніж автор висвітлив в передньому слові неможливо: “...Це нетипова сучасна книжка з царини хірургії: в ній немає чистої “науки”, детального опису клінічних ознак і методик лікування хірургічних захворювань, стереотипних практичних рекомендацій чи порад. Вона має щось інше. Вона дуже суб’єктивна і, тому дуже цікава. Вона до болю правдива – чи часто Ви чули щиро і самокритичну сповідь Хірурга? Вона надзвичайно цікава – яке бурхливе життя треба прожити Хірургові, щоб назбирати таку унікальну колекцію клінічних випадків? Вона багатожанрова – в ній тісно переплітаються мемуарна, історична і хірургічна складові. Зрештою, ця книжка – це своєрідний пам’ятник моєму Татові – Дионісію Івановичу Геричу (1931-2000 рр.) – одному з “останніх могикан” львівської загальної хірургії та його професійним побратимам – районним і рядовим хірургам – тим, хто своєю щоденною самовідданою працею формує надійний фундамент української хірургії...”.

Залишились в скорботі матір Віра Василівна, дружина Олена Миколаївна (лікар акушер-гінеколог Перинатального центру м. Львова), син Гнат (лікар-інтерн з хірургії першого року навчання), донька Соломія (студентка 4-го курсу лікувального факультету ЛНМУ імені Данила Галицького), яким хірургічна спільнота Буковини висловлює глибоке співчуття, а також всім рідним та близьким, які знали і шанували Ігоря Дионізовича. Нехай Земля йому буде Пухом.

**Професор В.П. Польовий,
професор В.В. Власов**